

maatame tulite. — Kasige tuba puhtaks — puhtaks ja a'age rahwas toast wälja; mul on Jüriga salajutu ajada, mis muud ei tohi kuulda kui tema ja Jumal."

Poisike põenutas mino tulemise läbi raisatud lugu edasi, wana eit tulus leengul istukil ja joobnut wanamees norises parõsil, sellepärast kostsin Elsele: "Meie oleme siin kahelõste, ei ole kedagi muud kuuljaid, — räägi?"

"Mees!" ütles Els — "mina loodan Enniõstegija halastuse peale, kes oma püha were kaa mino patuse eest ära on walanud ja kelle tuline armastus kedagi looma ära ei unusta ega maha ei jäta. Pikalisel põdemisel anti mulle küllalte armo aega, endise elo peale mõtelda ja patusi kahetseda. Hääd inimesed õpetasid mulle Jumala sõna ja ligemise armastust tundma. — Suuremat muret teeb mulle praego lapsõke, kes — kui suren — tugita ja warjuta maha jääb, — temal ei ela maa peal kuiskil isa, waid ema nime peale ristitut loomal jääb häbi ja teotus üksnes päranduseks. — Aga mees, mees!" hüüdis ta natukese aea pärast — "wannu mulle kindlaste, et sina meie salajutu kellegile ei taha kuulutada; wannu, ütlen ma sulle! ja wägewama Jõsanda ees, kelle pühad inglid seda õõ pimedust täitwad, tõutan mina, et sina kuiskil ei pea raho leidma, kui wande tõutuse täitmata jätad." —

Mina kostsin: "Meie Jumastaja õpetab: "Teie

kõned olgo jah, jah! ja ei, ei!" mis kindlamat wannet sa mino kääst tahad?"

Sel silmapilgul kohises kangemaks läinud tuule oog wingudes alnast siise, et tuluke kipus kustuma ja wana-eit tukumiselt ärkas, risti lõi ja ütles: "Tule, Jeesuke, appi! juba wisatakse laudo."

"Waata!" ütles haige — "Jumala wägi on suur ja tema heldus seisab meie ligi. Mina ei taha siia wande-tõutust! Ei sina seda silmapilko ial wõdi äraunustada, muido saaks Jumal sind" — — Siin näis tema praegost jutu korraga unustawad ja hoopis teise jälgile minema; nagu naerule tõmmates, sirutas ta kät ja hüüdis: "Mari, Tio! tooge mulle uus tano ja põl; täna on mino pulmapäaw, jubheisa!"

Müüd waatas ta jälle sängijalgotsa lapse peale. Üürilise aea pärast püüdsin mina esiteks poolele jäänud jutu jalule seada, nimetasin ligiseiswat lastumise tundi ja küsisin, mis salatunniustus temal sõdant pidi waewama. Aga tema ei kuulnud ega mõistnud mino sõnu. Kui puhledes natuke oma jõudo sai kosutanud, siis hüüdis ta kärelda healega: "Kes tohib lapse mino kääst wõtta? — Se on mino, mino laps! ehk temal küll wõderad filmad. Tooge mino laps seie, ma tahan jumalaga jätta."

Tasaillokeste wõtsin magawa lapse asemelt ja panin teda ema kõrwa sängi. Enneto ema wahtis tül aega lapse peale, wõtis lapse kää oma pihusse ja waatas siis ni armorika filmaga, kui oleks tahtnud